

ТҰМА

балалар шығармашылығына арналған бет

ҚҰРАҚТАЙ БАЛҒЫН, БҰЛАҚТАЙ МӨЛДІР

Біздің басылым бұдан бұрын Балалар жылына орай балалар шығармашылығын қолдау мақсатында «Тұма» айдарын ашып, онда жергілікті жас ақындардың бір топ өлеңдерін жариялап, қауырсын қалам иелерінің балауса жырларын оқырмандарға паш еткен едік. 1 маусым – балалар күніне орай «Тұма» айдарының кезекті нөмірінде балалар шығармашылығына қалам тербеп жүрген ақын жерлесіміз, Қазақстан Жазушылар Одағының мүшесі Қуат Ахетовтің кішкентай балақайларға арналып жазылған бір топ өлеңдеріне де кезек бердік. Енді ақын, балалар әдебиетінің өкілі Адырбек Сопыбековтың балаларға арнап жазылған бірқатар өлеңдерін жариялап отырмыз. Бұл тартуымыздың жас жеткіншектерге керемет көңіл-күй сыйлауына тілектеспіз!

Менің атам

Атам ұста білемін,
Сом дөңелі, бөрікті.
Сыбанып ап білегін,
Басып жатыр көрікті.

Үлкен төс тұр қасында,
Балға қолдан түспейді.
Менің атам осында,
Көп нәрсені істейді.

Кетпен айыр тырманы,
Тракторға соқаны,
Әп-әдемі арбаны,
Атам қолдан соғады.

Кішкентайлау болғанмен,
Атама келеді ұқсағым.
Үйреніп ап одан мең,
Қоларбаны жасадым.

Ғажап аспан

Шалқаңнан жатып қарасаң,
Аспан деген орасан!
Жұлдыздарға қызығам,
Ұшамыз қашан біз бұған?!

Сатымен шықсаң осында,
Айналып кетер басың да.
Ойлама мұны атымен,
Шыға алмайсың сатымен.

Аспанға деген дәмесі,
Адамдар мінген кемесі,
Ұшып та жатыр тым биік,
Ашылып жатыр тұңғиық.

Ғажайып аспан, көк аспан,
Ойларым көп таласқан.
Айға дейін жеткізші,
Қадамым болар бір басқан.

Ай туып келеді

Өркеш-өркеш көк таулар...
Жаздың көшкі кезі еді.
Іргесінде көп баулар,
Етегінде өзені.

Қарап тұрмай бар сен де,
Балалар жүр жүгіріп.
Таудан аққан өзенге,
Жылқы түсті шұбырып.

Көлеңкесі ұзарып,
Шалқаяды шың-құздар.
Күн де батты қызарып,
Шыға келді жұлдыздар.

Жайлау қандай кең еді,
Өзен жатыр тасыған.
Ай да туып келеді,
Асқар таудың басынан.

Қос үйрек

Жарқырап тұр күміс күң,
Тату-тәтті қос үйрек,
Серуендеп жүр көл үстін,
Су бетіне сап ирек.

Екеуі де маужырап,
Тыңдағандай ән-күйді.
Көлеңке жоқ, тау жарық,
Көл бетінде қалқиды...

Мылтық даусы естілді,
Толқып кетті көл де өнді.
Қос үйрек те кеш білді,
Бұғып келген мергенді.

Бір үйрек көп тосыннан,
Құлап түсті қан аққан!
Ажыратты досынан,
Жалғыз оқ көп дәл атқан.

Жүр еді ғой салқындап,
Ол несі екен айтқаны?
Тірі үйрек қаңқылдап,
Бір сәтте дамыл таппады.

Үстін суға малшыды,
Жарып өтті қияқты.
Досын атқан аңшыны,
Іздеп кеткен сияқты.

Торғай

Көрсетпейді күн көзің,
Қарлы боран ұлыған.
Үйде отырмын бір өзім,
Үйдің іші жылыған.

Қонды келіп бір торғай,
Терезенің алдына.
Дір-дір етті, ойпырмай,
Сыртта тоңып қалды ма?

Барып қонды бұтаға,
Сілкіп-сілкіп тұр үстін.
Сездірмедім атама,
Ұстауға енді кірістім.

Шылапшының бұрышың,
Бір таяққа тіредім,
Ұзын жіптің бір ұшың,
Үйден ұстап тұр едім.

Қар борап тұр ұйытқып,
Торғай енді састы ма?
Шылапшыңды ық тұтып,
Паналады астына.

Ұшып кетпей тұр торғай,
Болар ешкім жоқ деген.
Енді қарап құр тұрмай,
Тартып қалдым жіпті мен.

Ұстап алу қызық-ақ,
Торғайды үйге ап кірдім.
Наннан аздап үзіп ап,
Оған қоса қақ бердім.

Шығармауға бола ма,
Үркісе үйді бөтен деп,
Алып шықтым далаға,
Енді қайтер екен деп.

Бір сілкінді ол енді,
Қанаттары дір етіп.
Бұлқынды да жөнелді,
Ұшып кетті пыр етіп.

Үйден біреу қуып па,
Қайда кетіп барады-ау?
Әттең мынау суықта,
Қайта тоңып қалады-ау!

КҮНШУАҚ

Қыс өтіп,
Көктем көп еді.
Бұлт та жоқ,
Аспан ашық-тын
Күн нұрын көктем төгеді,
Далаға меңде асықтым.

Апама анау қара өні,
Киізді жайып тастаған.
Жадырап өжем қабағы,
Ұршық иіре бастаған.

Жан кіріп қапты бұтаққа,
Түрленіп дала күн санап.
Қарайды ағам кітапқа,
Жеңешем отыр жүн сабап.

Бақташы атам өріске,
Көз салып ұзақ қарайды.
Сүйсініп,
Бірге ілескен,
Бұзауын сиыр жалайды.

Жайлауым қандай көк еді,
Көл-дағы жатыр тыныш-ақ.
Күн нұрын көктем төгеді,
Ғажап қой қара күншуақ!

Теміржолшы

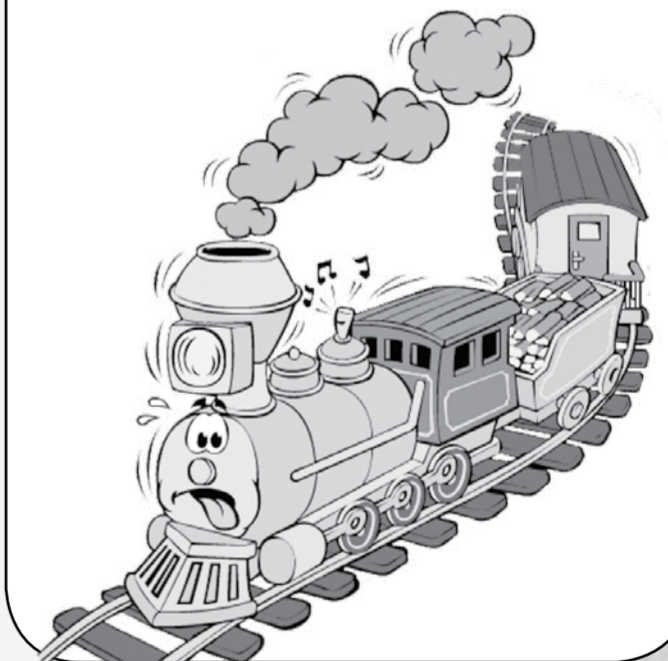
Стансада тұратын,
Теміржолшы бар ағам.
Тапқан асыл мұратын,
Өз ісінен ұнаған.

Құрмет тапқан ол бұдан,
Көптен жұмыс істейді.
Май шүберек қолынан,
Кешке дейін түспейді.

Қоқыс басып кететін,
Рельесті майлайды.
Пойыздары өтетін,
Кідірмеуін ойлайды.

Баяғыдай жүгің де,
Тасылмайды түйемен.
Ел байлығы бүгінде,
Пойыздарға тиелген.

Көлбетінде жоқ ызғар,
Қашан көрсен арайлы.
Өтіп жатыр пойыздар,
Ағам мез боп қарайды.

Қырманда

Жеңіл ғана киінген,
Мен қосылдым бүйірден.
Қырман басы көңілді,
Тау-тау астық үйілген.

Қос білекті түремің,
Қолдан түспей күрегім.
Ақ күрішті тиесіп,
Кешке дейін жүремін.
Түн болды,
Бұл жақтағы,
Жұмыс қызып жатты әлі.
"Қолғанат!" деп біздерді,
Қырманшылар мақтады.

